

A H I T E L

a most meginduló új évfolyam munkatervében akarhat-e többet, mint közelebb vinni a megvalósuláshoz az eltelt két év folyamán felvetett s ép napjainkban érő, vajudó gondolatokat. Ha azt mondjuk az 1938. év első számának beköszöntőjében, hogy csak *folytatni* kívánjuk az elkezdett munkát, érzésünk szerint a legtöbbre határoztuk el magunkat. Nem vagyunk csökönnyösen ragaszkodók a kitaposott ösvényhez, távol áll tőlünk ez a korai konzervativizmus épügy, mint az a hiedelem, hogy időszerű lenne az eszmék körének önelégült lezárása, de mégis kényszerülünk megállapítani, hogy nincs okunk *újabbat* mondani és *időszerűbbre* gondolni, mint amit frissnek véltünk s időszerűnek az eltelt két év megnyilatkozásra alkalmas pillanataiban. Hiszen az eszmék lassan érnek, a helyzet még lassabban változik. A kisebbségi életfutam második köre – amelyről egy év leforgása alatt annyiszor írtunk – íme: csak most lesz nyilvánvalóvá az avatatlan szeme előtt is; a belső építő munka, a gazdasági és közművelődési tervszerűség csak most tolul előtérbe; az, amit nyolc eddigi füzetünkben meg nem szüntünk állítani és bizonyítani, a *transylvan realizmus* szükségessége csak napjainkban lesz kisebbségi programunk tengelyévé. A kisebbségi életváltás tényeinek és következményeinek tárgyilagos figyelése s az átalakulás irányaira való rámutatás volt eddig a célunk; mi több lehet a jövőben? Igaz, tárgyilagosan meg kell állapítanunk, hogy a „második kör” hajtóerejét nem a bekövetkezett *külső kényszerszertől* vártuk, hanem a belső érés folyamatának gyorsulásától, a szükségletek szülte *belátástól* reméltük eddig. Ez azonban mit sem változtat a lényegen. A „második kör” rajtjában állunk immár közel félesztendeje s ez az állapot mindennél időszerűbbé teszi népközösségünk gondolkozásának és életformájának gyökeres revízióját és új közéleti stílus életbeléptetését. Szervezkedésünk síkján a keretek helyett a tartalom lesz hangsúlyosabb; társalmunknak nem a képviselői szervezet *fellebbezései*, hanem az egységbe tömörülés *ellenálló ereje* hozza meg az időszerű megoldást, tehát minden törekvésnek arra kell irányulnia, hogy közművelődésünk és gazdasági életünk az arra hivatott intézmény vagy intézmények keretében megtalálja felelőseit. Most dől el, – most inkább, mint valaha, – hogy népközösségünk megértette-e vagy sem a kisebbségi élet tanítását, mely a Magyar Szövetség, a Gazdasági Tanács és a Közművelődési Tanács elveinek a valóra váltását kívánja.